

CHƯƠNG 42

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trong chớp mắt đã đi đến gần đại sảnh của Vạn Tùng Cốc.

Vương Thông Huệ dừng lại đưa tay mời Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đã đến nơi rồi, mời thư thư vào sảnh dùng trà.

Công Tôn Ngọc Sương dừng bộ không tiến, đưa mắt ước lượng một lượt rồi nói:

—Rừng tùng ở đây được trồng theo phương vị bát quái, có phải người trồng là lệnh đường không?

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

—Rừng tùng này đều là loại Long Tùng cực kỳ quý hiếm, các cây đều trên trăm tuổi cả rồi.

Công Tôn Ngọc Sương không hỏi thêm nữa, cất bước đi vào bên trong.

Trong đại sảnh đã bày sẵn mấy chục chiếc bàn bát tiên, bên trên đã bày sẵn thức ăn và rượu uống.

Vương Thông Huệ nói:

—Xin thư thư mời các vị cao thủ do thư thư dẫn đến nhập sảnh dùng tiệc. Mỗi bàn sẽ có bốn người bên tiểu muội bồi tiếp.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Đầy bàn rượu thịt ê hề, lại còn có người bồi tiếp, tiểu muội muội quả nhiên là đã tận trách nhiệm của một chủ nhà rồi.

Nói đoạn nàng liền hỏi:

—Ta nên ngồi đâu đây?

Vương Thông Huệ chỉ tay vào chiếc ghế sau lưng mình:

—Đương nhiên thư thư phải ngồi ghế chủ vị rồi, tiểu muội xin ngồi bên bồi tiếp.

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu nói:

—Theo ta thì chúng ta sắp quyết chiến sinh tử với nhau, bàn tiệc này không khỏi quá phiền phức.

Vương Thông Huệ mỉm cười, không đáp tiếng nào.

Công Tôn Ngọc Sương liền ngồi xuống ghế chủ vị rồi hỏi Vương Thông Huệ:

—Vương Minh chủ, chiếc bàn này ngoại trừ hai chúng ta ra còn có ai nữa?

Vương Thông Huệ nói:

—Xin thư thư lựa ra ba vị thuộc hạ của mình rồi tiểu muội sẽ chọn ba người tương ứng để bồi tiếp.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

—Lệnh đường không đến à?

Vương Thông Huệ nói:

—Sau khi yến tiệc kết thúc, gia mẫu tự nhiên sẽ hiện thân tương kiến.

Công Tôn Ngọc Sương thấp giọng nói mấy câu gì đó với nữ tỳ đi sát bên mình. Chỉ thấy nữ tỳ vâng dạ rồi quay người chạy đi.

Vương Thông Huệ thấp giọng nói:

—Thư thư mời những ai ngồi bàn tiệc này?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Ngoại trừ ta ra còn còn Đoạn Kiếm Phu Nhân, Trình Thạch Công, Ngũ Độc Cung Chủ.

Vương Thông Huệ chau mày hỏi:

—Ngũ Độc Cung Chủ cũng đến đây à?

Công Tôn Ngọc Sương cười cười nói:

—Thiên hạ ai ai cũng biết Ngũ Độc Cung, những người đã nhìn thấy Ngũ Độc Cung Chủ thì vô cùng ít.

Vương Thông Huệ nói:

—Ngũ Độc Cung Chủ đó có phải hiệu là Bách Độc Tiên Tử không?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu đáp:

—Không phải! Bách Độc Tiên Tử chẳng qua chỉ là một trong ba đại đệ tử của Ngũ Độc Cung Chủ mà thôi.

Vương Thông Huệ nghe vậy thì thảm nhủ: “Công Tôn Ngọc Sương này quả nhiên lợi hại, ngay cả Ngũ Độc Cung Chủ ả ta cũng mời đến được.”

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng nàng vẫn tươi cười nói:

—Nhờ uy phong của thư thư mà hôm nay tiểu muội mới được đại khai nhãn giới, gặp gỡ cao nhân.

Công Tôn Ngọc Sương cười mỉm:

—Vương Minh chủ chuẩn bị những ai để bồi tiếp họ?

Nói đến đây nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

—Có mấy câu thư thư ta cần phải nói trước, bằng không khi xảy ra chuyện muội muội lại trách ta mất.

Vương Thông Huệ trầm nhủ: “Không biết Công Tôn Ngọc Sương lại giở trò gì nữa?”

Nghĩ đoạn, nàng liền nói:

—Thư thư xin cứ nói!

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Đoạn Kiếm Phu Nhân, Ngũ Độc Cung Chủ và Trình Thạch Công đều không phải là thuộc hạ của ta, đối với ta mà nói, họ mang thân phận là tân khách. Ước thúc của ta đối với họ không lớn lắm, hơn nữa tính tình của mấy người này đều rất xấu. Vì thế, cô nương chọn người cũng nên lưu tâm một chút, vạn nhất trong bữa tiệc bọn họ nghĩ ra trò gì đó mà người bồi tiếp không tiếp nổi thì thật là xấu mặt. Lúc ấy thì chớ trách ta đây không nói trước.

Vương Thông Huệ nói:

—Đa tạ thư thư nhắc nhở!

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Không cần khách khí, cô nương hãy chọn người đi!

Vương Thông Huệ quay đầu lại nhìn Truy Vân nói:

—Đi mời Ải Tiên Chu Dật lão tiên bối và Huyền Hoàng Giáo Ngụy Tái Cường lão tiến bối...

Nàng nói đến đây thì ngừng lại, trầm ngâm chưa quyết định xem người thứ ba là ai.

Truy Vân biết lời nàng chưa hết nên vẫn đứng yên bên cạnh đợi nghe nốt.

Vương Thông Huệ đang cảm thấy khó xử thì chợt nghe một giọng nói êm dịu vang lên:

—Tại sao không thể xếp cho tiểu muội một chỗ nhỉ?

Công Tôn Ngọc Sương quay mắt nhìn sang, chỉ thấy Vương Tích Hương đang vịn mai Tố Mai, chậm rãi bước đến.

Nàng không đợi Vương Thông Huệ đứng lên tiếp đón mà ngồi luôn xuống một chiếc ghế bên cạnh nàng ta.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Vương Tích Hương một lượt, chỉ thấy gương mặt nàng hồng hào khỏe mạnh, khí sắc tốt lên hơn rất nhiều, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái, nhưng ngoài miệng vẫn cười lạnh nói:

—Vương Tích Hương, cuối cùng cô nương cũng có thể vượt qua cánh cửa tử vong, xem khí sắc của cô nương chỉ sợ sống đến một trăm tuổi vẫn còn chưa chết đó.

Wương Tích Hương mỉm cười đáp:

—Nói hay lắm, nói hay lắm! Tất cả đều là nhờ Công Tôn Ngọc Sương ban cho đấy.

Công Tôn Ngọc Sương thấy nàng trực tiếp gọi ra tên họ của mình, trong lòng lấy làm tức giận. Chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng:

—Khí sắc của ngươi tuy không tồi, nhưng ấn đường thâm đen, e rằng sẽ lập tức phải chịu họa sát thân.

Wương Tích Hương cười nói:

—Sinh tử hữu mệnh, tiểu muội từ lâu đã không để chuyện này vào tâm nữa rồi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ngươi có vẻ nhìn đời rất thoáng.

Wương Tích Hương nói:

—Vì không khuyên bảo được hạng người chấp mê bất ngộ như Công Tôn thư thư đây nên tiểu muội mới phải hiện thân để thu dọn trường nhiệt náo này.

Wương Thông Huệ thấy hai người dùng lời lẽ sắc bén đối đầu với nhau, thầm lo sợ sẽ xảy ra đánh nhau, nàng vội lên tiếng nói:

—Có chuyện gì để sau hãy nói cũng chưa muộn!

Wương Tích Hương vẫy tay nói với hai nữ tỳ:

—Ở đây không có chuyện của các ngươi, các ngươi đi đi!

Nhị tỳ liền «dạ» một tiếng, song song lùi bước rời đi.

Truy Vân vẫn đứng bên cạnh Vương Thông Huệ, ả thấy Vương Tích Hương ngồi xuống đành thấp giọng hỏi:

—Cô nương, chỉ mời Chu, Ngụy hai vị lão tiền bối thôi sao?

Vương Thông Huệ gật đầu đáp:

—Đúng vậy, người mau đi đi!

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Vương Thông Huệ hỏi:

—Vương Minh chủ, Vương cô nương ngồi đây không khỏi quá nguy hiểm đó!

Vương Thông Huệ đã biết ý của Công Tôn Ngọc Sương nhưng vẫn giả vờ hỏi:

—Có gì mà nguy hiểm?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vương cô nương không có năng lực tự vệ, người khác thì không nói, nhưng Ngũ Độc Cung Chủ đó toàn thân đều là kỳ độc, nếu như ông ta muốn đùa giỡn một chút, đả thương Vương cô nương thì không phải là một điều đáng tiếc lớn hay sao?

Vương Tích Hương mỉm cười ngắt lời:

—Chuyện này không cần Công Tôn thư thư phải lao tâm, vạn nhất tiểu muội bị Ngũ Độc Cung Chủ đả thương, lúc đó chỉ trách tiểu muội học nghệ chưa tinh, chết cũng không hối tiếc.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói:

—Cô nương nói thật đáng thương, thân thể yếu nhược, vừa nhìn thấy cô nương là người khác đã sinh cảm giác thương hại rồi. Nếu như để cô nương thọ độc thương, Công Tôn thư thư này cảm thấy thật có lỗi đấy!

Lãnh Như Bằng sớm đã biết được ý của Vương Tích Hương, chẳng cần đợi Vương Thông Huệ hạ lệnh chàng đã tự ý ngồi xuống một chỗ gần đó. Chàng nghe thấy những lời vũ nhục Vương Tích Hương của Công Tôn Ngọc Sương trong lòng vô cùng căm phẫn, thầm nhủ: “Rõ ràng đã biết nàng thân thể yếu nhược, tại sao còn châm chọc người ta làm gì?”

Chỉ thấy Vương Tích Hương đưa tay lên vuốt tóc, cười ôn nhu nói:

—Công Tôn cô nương cũng biết câu sĩ biệt tam nhật... chứ? Đợi lát nữa khi Ngũ Độc Cung Chủ dụng độc, tiểu muội sẽ bắt lấy lão ta cho thư thư xem.

Công Tôn Ngọc Sương thấy thần sắc nàng trấn định, không có vẻ gì bất an, dường như trong lòng đã có tính toán sẵn liền thầm nhủ: “Con a đầu này trấn định như vậy thật khiến người khác khó mà dò ra được ả đang nghĩ gì?”

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi thì Ả Tiên Chu Dật và Ngụy Tái Cường đã song song bước đến. Hai người một cực lùn, một toàn thân đầy sẹo lại ngồi chung bàn với ba mỹ nữ tuyệt thế, thật khiến cho đẹp càng thêm đẹp, xấu càng thêm xấu.

Chu Dật giữ nét mặt lạnh lùng, sau khi ngồi xuống thì chỉ ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, dù mỹ sắc trước mặt lão cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Con mắt duy nhất của Ngụy Tái Cường khép hờ, tựa như cao tăng đang nhập định vậy.

Vương Thông Huệ thùy mị đoan trang, Công Tôn Ngọc Sương phong tình quyến rũ, Vương Tích Hương ôn nhu hiền dịu, ba mỹ nữ này sớm đã làm cho quá nửa quần hào trong sảnh nhìn đến ngây ngất tâm hồn, nhưng Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường và Ả Tiên Chu Dật ngồi bên cạnh mỹ nhân, mũi ngửi mùi hương tỏa ra từ người họ vậy mà hai người này đến nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, định lực này thật khiến người ta khâm phục, thế gian hiếm thấy.

Vương Thông Huệ nói:

—Người của thư thư tại sao vẫn còn chưa vào chỗ ngồi?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Cô nương vội gì chứ? Ta đã nói rồi, những người này không phải là thuộc hạ của ta, họ cũng không cần nghe theo lệnh của thư thư đây. lát nữa nếu họ mạo phạm Minh chủ thì cho ta đây xin lỗi trước vậy.

Lúc nàng nói chuyện thì một thanh y nữ tỳ đã dẫn ba người ăn mặc kỳ dị bước đến.

Người đi đầu tiên, tóc trắng, râu trắng, tay cầm thiết trượng, chính là Trình Thạch Công.

Người đi giữa đầu đội cung quan, thân vận một chiếc áo rộng thùng thình, sắc mặt xanh nhợt, lưng đeo trường kiếm. Nhìn người này không thể phân biệt được y là nam hay là nữ nữa.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Chắc chư vị đều đã nghe danh từ lâu, vị này chính là Ngũ Độc Cung Chủ.

Vương Thông Huệ đứng đây cười tươi nói:

—Mời Cung chủ ngồi!

Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh một tiếng không đáp tiếng nào, từ từ ngồi xuống bên cạnh Trình Thạch Công.

Người cuối cùng là một trung niên phụ nhân vận lục y, khuôn mặt thanh tú, nhưng thần sắc lạnh như sương.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Vị này chính là đỉnh đỉnh đại danh, võ lâm không ai mà không biết, không ai mà không sợ Đoạn Kiếm Phu Nhân.

Vương Thông Huệ cúi người nói:

—Nghe đại danh của phu nhân đã lâu.

Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng nhìn Vương Thông Huệ hỏi:

—Người là con gái của Vương Đông Dương?

Vương Thông Huệ mỉm cười đáp:

—Đúng vậy, văn bối tên Vương Thông Huệ.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách tiếp lời:

—Hiện nay là đương kim Võ lâm Minh chủ.

Đoạn Kiếm Phu Nhân lạnh lùng nói:

—Lão thân thoái ẩn đã lâu, Võ lâm Minh chủ cũng được, Giang hồ Minh chủ cũng được, chẳng lên can gì đến lão thân.

Vương Thông Huệ miễn cưỡng gượng cười, đang định nói gì đó.

Đoạn Kiếm Phu Nhân không để Vương Thông Huệ lên tiếng, cười nhạt hỏi:

—Lệnh đường vẫn khỏe chứ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Nhờ phúc của lão tiền bối, gia mẫu vẫn khỏe.

Đoạn Kiếm Phu Nhân nói:

—Vậy thì được rồi, nếu bà ta chết bệnh chẳng phải uống công lão thân đến đây ư?

Vương Thông Huệ chau mày:

—Dù lão tiên bối có bất hoà với gia mẫu cũng không nên nói xấu sau lưng người thế chứ.

Đoạn Kiếm Phu Nhân chậm rãi ngồi xuống hỏi:

—Nói xấu bà ta thì sao nào?

Vương Thông Huệ nói:

—Nói xấu sau lưng người khác, không phải đã làm mất đi khí chất của lão tiên bối sao?

Song mục của Đoạn Kiếm Phu Nhân thần quang như điện nhìn chăm chăm vào Vương Thông Huệ:

—Đợi lát nữa ta giết mẫu thân ngươi rồi sẽ giáo huấn cho ngươi một trận vì tội vô lễ.

Công Tôn Ngọc Sương đưa tay chỉ Vương Tích Hương nói:

—Vị này là Vương Tích Hương cô nương, tuyệt thế tài nữ, anh hùng cái thế. Vương Minh chủ dám triệu tập đại hội anh hùng chính là do công của Vương cô nương đây cố vũ, lập kế hoạch.

Vương Tích Hương mỉm cười, không lên tiếng đáp lời.

Ngũ Độc Cung Chủ nhìn Vương Tích Hương:

—Thật là khó tin, lát nữa ta phải thỉnh giáo Vương cô nương một phen mới được.

Vương Tích Hương vẫn chỉ mỉm cười, không nói tiếng nào.

Trình Thạch Công đập tay lên mặt bàn tức giận nói:

—Có gì mà cười? Còn cười nữa lão phu vả cho rụng hết răng bây giờ.

Công Tôn Ngọc Sương thở dài nói:

—Vương muội muội, nụ cười của muội quá mê người đi, chẳng trách vị Trình lão tiên bối này động hoả.

Vương Tích Hương nói:

—Đa tạ hai vị tỷ tỷ quá khen.

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn Ngũ Độc Cung Chủ, Đoạn Kiếm Phu Nhân, bọn họ ai cũng có quái tích, nếu tiếp tục thế này thì khó tránh khỏi xảy ra xung đột. Nàng liền quay đầu lại nói với Truy Vân:

—Phân phó quần hùng ngồi xuống đi!

Truy Vân «dạ» một tiếng rồi cao giọng xướng:

—Minh chủ có lệnh, mời các vị ngồi vào bàn tiệc.

Quần hào liền lục tục bước vào chỗ ngồi của mình, nhưng những người phe Công Tôn Ngọc Sương thì vẫn không nghe lời, đứng yên bất động.

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương:

—Rượu thịt sắp nguội rồi, mong thư thư hạ lệnh cho quý thuộc hạ nhập tiệc.

Công Tôn Ngọc Sương quay lại nói với một nữ tỳ bên cạnh:

—Nói với họ, Vương Minh chủ đã có thịnh tình như vậy, chúng ta không thể thất lễ. Mời bọn họ vào nhập tiệc đi!

Lời vừa ban ra, thì quần hùng theo sau Công Tôn Ngọc Sương đã lục tục ngồi xuống.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Đến lúc nào mà muội muội có thể khiến cho thuộc hạ của Mai Hoa Môn ta nghe chỉ lệnh của muội thì chức vị Võ lâm Minh chủ này mới không bị coi là danh bất kỳ thực.

Vương Tích Hương nói:

—Ngày đó cũng không còn xa nữa đâu.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt hỏi:

—Không biết là năm nào tháng nào nữa?

Vương Tích Hương nói:

—Muộn thì trưa mai, sớm thì tối nay thôi.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Chỉ sợ vị tất đã như vậy.

Vương Thông Huệ đưa chén rượu lên nói:

—Bốn vị quý khách đều là những anh hùng trăm năm khó gặp. Tiểu muội xin kính trước một ly.

Nói đoạn liền nâng ly uống cạn.

Đoạn Kiếm Phu Nhân đưa chén lên khẽ nhấp môi, rồi đặt xuống luôn. Công Tôn Ngọc Sương và Trình Thạch Công đều đưa chén lên uống cạn.

Ngũ Độc Cung Chủ đưa mắt nhìn chén rượu nói:

—Loại rượu này uống thật là vô vị.

Nói đoạn đưa tay vào trong áo lấy ra một con rết sống, bỏ vào trong chén rượu. Con rết vẫn còn giãy giụa, vừa được bỏ vào trong chén rượu thì rượu trong chén đã biến thành màu đen. Ngũ Độc Cung Chủ nâng chén lên uống cạn, ngay cả con rết kia cũng nuốt luôn vào miệng.

Vương Thông Huệ thấy lão ăn cả độc vật, trong lòng thâm kinh hãi nghĩ: “Không biết người này đã luyện loại độc công gì, ngay cả độc vật mà cũng ăn được?”

Chỉ thấy Ngũ Độc Cung Chủ lại lấy ra một con rết nữa, búng tay bắn vào chén rượu của Vương Tích Hương nói:

—Vị cô nương này tài thế tuyệt thế, thiếu nghĩ không việc gì mà không biết, tại hạ phải kính cô nương một ly mới phải.

Vương Tích Hương đưa mắt nhìn chén rượu, rượu trong chén đã hoàn toàn biến thành màu đen. Nàng chỉ mỉm cười nói:

—Tiểu muội chưa từng học qua lại võ công ăn độc vật, chỉ sợ uống chén rượu này vào sẽ tử tại đương trường mất.

Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng nói:

—Nếu một người đã định là phải chết vì độc thì không uống độc tửu cũng sẽ bị độc vật cắn chết mà thôi.

Vương Tích Hương cười nói:

—Các hạ xem tiểu muội sẽ chết thế nào?

Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng:

—Theo ta thấy thì cô nương nhất định chết vì độc.

Vương Tích Hương đưa tay vuốt vuốt mái tóc mai, định đưa tay cầm chén rượu lên thì đột nhiên có một cánh tay đưa ra cướp lấy chén rượu trước mặt Vương Tích Hương nói:

—Lão phu thử ngô công độc của các hạ trước, xem có phải uống vào sẽ chết hay không?

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy người vừa cầm chén rượu lên chính là Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường.

Chỉ thấy lão đưa chén lên dốc thẳng vào miệng, cả rượu lẫn rết đều nuốt vào trong bụng. Uống xong lão chậm rãi đặt chén xuống bàn nói:

—Ta còn tưởng ngô công độc có thể khiến người ta chết chứ, không ngờ cũng chỉ có thể mà thôi.

Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh nói:

—Không biết đại danh của các hạ là gì?

Ngụy Tái Cường nói:

—Giang hồ vô danh tiểu tốt. Lão khiêu chỉ là một thuộc hạ dưới trướng của Vương Minh chủ mà thôi, không biết Cung chủ có hứng thú tiếp lão mấy chiêu không?

Công Tôn Ngọc Sương tiếp lời:

—Đỉnh đỉnh đại danh Ngụy Tái Cường, nhất đại anh hùng hào kiệt nhưng chỉ vì lụy tình mà đau khổ, bị biến thành thảm thương như hiện nay.

Ngụy Tái Cường biến sắc nói:

—Lão khiêu không tích nói chuyện với người khác, mong cô nương tự trọng một chút.

Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng nói:

—Bất luận có phải là Ngụy Tái Cường hay không cũng không quan trọng, nhưng người đã có thể uống ngô công tửu của ta thì đã là kẻ cao minh rồi.

Nói đoạn liền lấy trong áo ra một con tiểu thanh xà, hữu thủ bấm vào chỗ thất thốn của nó, rồi cho một ngón tay vào trong miệng rắn, lát sau mới lấy ra rồi chậm rãi nói:

—Các hạ không sợ Ngô Công Độc, chắc cũng không sợ một chút độc rắn này chứ?

Ngụy Tái Cường lạnh lùng nói:

—Một người luyện tập võ công dù có tận hết tâm lực cũng không thể học hết các loại võ công trong thiên hạ. Ngũ Độc Cung Chủ người cả đời luyện độc, một chút độc xà tự nhiên không thể làm khó người, nhưng cũng không thể nói đó là thành tựu kinh nhân gì được.

Ngũ Độc Cung Chủ nói:

—Ý của các hạ là ta đây ngoại trừ dùng độc ra thì những loại võ công khác đều không bằng người ư?

Ngụy Tái Cường nói:

—Ý của lão khiếu là bất cứ chuyện gì cũng phải công bằng chứ. Đề mục cũng không phải chỉ do một mình người đưa ra.

Nói đoạn lão đặt một chén rượu lên bàn nói:

—Lão khiếu ra một đề mục, nếu như Cung chủ có thể lấy được chén rượu này ra mà không để rơi giọt rượu nào ra ngoài, lão khiếu tự nhiên sẽ làm theo Cung chủ, để độc xà cắn một cái.

Nói dứt lời lão liền nhấc tay khỏi chén rượu.

Mọi người đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy chén rượu ấy đã bị ấn sâu vào mặt bàn. Miệng chén rượu và mặt bàn đã bằng với nhau, nhưng không một giọt rượu nào bị đổ ra ngoài.

Ngũ Độc Cung Chủ hơi ngẩn người, một hồi lâu không lên tiếng đáp lời.

Đúng lúc lão đang cảm thấy khó xử thì Đoạn Kiếm Phu Nhân lạnh lùng lên tiếng:

—Điều trùng tiểu kỹ.

Nói đoạn chậm rãi đưa ngọc thủ lên khoanh một vòng xung quanh chén rượu, rồi đưa ngón tay thứ hai ra kẹp vào, nhẹ nhàng nhấc chén rượu lên mà không làm đổ một giọt ra ngoài.

Ngụy Tái Cường nói:

—«Kim Cương Chỉ Lực» của phu nhân đã đạt đến cảnh giới cương nhu tùy tâm, lão khiếu khâm phục vô cùng.

Vương Thông Huệ nói:

—Võ công các vị đều có chỗ đặc thù, không cần tỉ thí tiếp nữa. Để bản tòa kính các vị một ly.

Nói đoạn nâng chén lên uống cạn.

Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh nói:

—Trước khi gặp mẫu thân người, ta quyết không động thủ cùng người khác đâu.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Ngụy Tái Cường, chậm rãi nhấc chén rượu trước mắt lên thầm nghĩ: “Lão già này võ công cao cường, đích thực là một cường địch của ta. Cần phải nghĩ cách gì đó trừ lão đi trước, bằng không lúc xuất thủ sẽ phải vì lão mà phân tâm.”

Vương Tích Hương vẫn luôn để ý thần tình của Công Tôn Ngọc Sương, thấy mày liễu của nàng ta khẽ nhú lại, nhãn châu chuyển động không ngừng, giữa hai chân mày có ẩn hiện sát cơ thì lập tức thấp giọng nói với Ngụy Tái Cường:

—Lão tiên bối không nên thổ lộ võ công như vậy.

Ngụy Tái Cường hỏi:

—Có phải là lão khiêu quá thô thiển hay không?

Vương Tích Hương nói:

—Bởi vì quá vi diệu nên mới làm dậy sát cơ của người ta, tiên bối phải đề phòng ám toán.

Công Tôn Ngọc Sương giật mình thầm nhủ: “Con a đầu này quả nhiên lợi hại, những gì ta nghĩ trong lòng nó đều có thể đoán ra được. Xem ra ta phải trừ nó đi trước mới đúng.”

Tâm niệm chuyển động, nàng liền mỉm cười nói:

—Vương muội muội, ta thấy thần sắc của muội không được khoẻ lắm.

Vương Tích Hương nghiêm sắc mặt nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, sự nhẫn nại của ta cũng chỉ có giới hạn thôi đấy!

Công Tôn Ngọc Sương khanh khách cười nói:

—Nặng lời rồi!

Vương Thông Huệ tuy tin tưởng Vương Tích Hương nhưng vẫn thầm lo lắng cho nàng: “Nếu như Công Tôn Ngọc Sương động thủ ám toán Vương Tích Hương, Vương Tích Hương lại không biết võ công, làm sao mà kháng cự được. Ta phải ngăn cản việc này xảy ra mới đúng, nhưng những người ngồi đây đều là nhân vật võ công tuyệt thế, tự mình cũng khó mà phòng nổi. Chi bằng nghĩ cách khiến nàng ta rời khỏi đây là tốt nhất.”

Vào lúc tâm niệm chuyển động, chợt nghe một giọng nói trầm hùng vang lên:

—Không ngờ sau khi bản Vương rời khỏi Trung Nguyên, lũ cóc nhái lại làm oai tác quái.

Quần hào đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một trung niên thân vận hoàng bào, lưng đeo trường kiếm, râu dài đến ngực, sải bước vào đại sảnh. Thần thái lão ta cao ngạo, ánh mắt không coi quần hùng hào kiệt trong đại sảnh vào đâu cả.

Công Tôn Ngọc Sương thầm nhủ: “Khí chất của người này thật là bất phàm, thời thanh niên của y chắc hẳn phải là người tình trong mộng của không biết bao nhiêu thiếu nữ.”

Chỉ nghe Đoạn Kiếm Phu Nhân cười lạnh nói:

—Tốt lắm! Ngay cả Kiếm Vương ẩn cư hải ngoại để trốn tránh cừu nhân cũng đến đây rồi!

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Kiếm Vương...

Đoạn Kiếm Phu Nhân nói:

—Không sai! Lão vốn là người Trung Nguyên, phóng dăng hơn hai chục năm lưu lại vô số chuyện phong lưu rồi mới bỏ ra hải ngoại tránh chuyện phiền phức. Không ngờ hôm nay lão vẫn dám quay lại.

Trong lúc nói chuyện, liếc nhìn ra thì thấy Kiếm Vương Tử đã chạy vội tới, quỳ xuống nói:

—Tham kiến Phụ Vương.

Hoàng bào nhân xua tay nói:

—Vương nhi đứng lên đi!

Kiếm Vương Tử hỏi:

—Mẫu thân con đã đến chưa?

Hoàng bào nhân nói:

—Mẫu thân con hiện còn đang ở bên ngoài đại sảnh, con hãy mau ra tiếp đón đi!

Kiếm Vương Tử «dạ» một tiếng, chạy ra ngoài đại sảnh gặp mẫu thân.

Quần hào thấy Kiếm Vương tuy tuổi đã trung niên, nhưng thần tình vẫn tiêu sái, phong lưu, khí chất cao quý, có một my lực mê hồn người. Nhưng Kiếm Vương Tử thì thân hình cao to thô hào, không có chút khí chất gì của phụ thân hẳn, nhìn thế nào cũng không thấy hẳn giống cốt nhục của một mỹ nam tử như Kiếm Vương.

Quần hào còn đang thăm so sánh hai cha con Kiếm Vương thì Kiếm Vương Tử đã đỡ một nữ nhân thân cao chín thước, tai to mặt lớn, đầu đội cung quan, thân vận áo dài sắc sỡ bước vào đại sảnh.

Lãnh Như Băng ngẩn người thầm nhủ: “Nhìn phục trang của người này chắc là thê tử của Kiếm Vương. Nếu như bà ta là nam nhân, khẳng định sẽ vô cùng oai vệ, đáng tiếc lại là một nữ nhân.”

Chỉ nghe nữ nhân cao lớn kia nói:

—Đương gia à, chúng ta vượt ngàn dặm đến đây lẽ nào lại không có một chỗ ngồi hay sao?

Tuy là thân hình bà ta cao lớn, nhưng khi bà mở miệng thì lại vô cùng ôn nhu thùy mị, so với tướng tá vai hùm eo gấu của bà thì không hề tương xứng chút nào.

Kiếm Vương cười lớn nói:

—Vương Phi nói không sai, nơi đây ai là chủ sự vậy?

Vương Thông Huệ chậm rãi đứng lên nói:

—Các hạ có gì chỉ giáo?

Kiếm Vương mỉm cười nói:

—Bản Vương và Vương Phi, Vương Tử vượt ngàn dặm đường xa từ Nam Hải đến đây, tại sao lại không có một chỗ ngồi chứ?

Vương Thông Huệ bị tiếng cười của lão làm chấn động, thầm nghĩ: “Chẳng trách người này được gọi là võ lâm tình ma, quả nhiên có my lực hơn người, nếu như hai mươi năm trước lão cười với ta như vậy, chỉ sợ ta cũng phải liêu xiêu tâm hồn, vì lão mà hy sinh cả tính mạng.”

Tâm niệm chuyển động, nhưng ngoài miệng nàng vẫn nói:

—Vẫn còn bàn tiệc trống mà, các vị tự đi đến đó mà ngồi!

Kiếm Vương lắc đầu:

—Ta muốn ngồi một mình!

Vương Thông Huệ trầm ngâm giây lát, quay đầu lại nói với Truy Vân:

—Chuẩn bị thêm một bàn cho họ!

Truy Vân «dạ» một tiếng rồi lập tức chạy đi!

Chỉ nghe nữ nhân cao lớn kia kéo tay Kiếm Vương Tử nói:

—Đây có phải là vị cô nương mà con nói đến hay không?

Kiếm Vương Tử nói:

—Đúng là cô ấy, có điều hài nhi hy vọng có thể cưới cả ba vị cô nương đang ngồi kia.

Lúc này quần hào trong sảnh đã rõ Kiếm Vương tại sao lại là nhất đại tình ma mà lại có một đứa con thô hào như vậy, thì ra là vì mẫu thân của gã là một nữ nhân cao lớn, lưng hùm eo gấu. Kiếm Vương là nhất đại tình ma, không biết bao nhiêu tuyệt thế kỳ tài vì lão mà say đắm tâm hồn, hi sinh cả tính mạng vì lão, không ngờ lão ta lại đi cưới một thê tử kinh thế hãi tục như vậy, điều này e rằng năm xưa chính lão cũng không ngờ đến.

Chỉ nghe Kiếm Vương Phi nói:

—Được lắm! Để mẹ cưới cả ba nàng cho con!

Quần hào trong sảnh nghe vậy đều ngẩn người, thầm nhủ: “Ba vị cô nương này đều là nhân vật khó mà động đến được. Nữ nhân này nói ra như vậy, thật khiến người ta tức giận. Vương Thông Huệ và Vương Tích Hương ôn nhu thùy mị, có thể hai người sẽ bỏ qua, nhưng còn Công Tôn Ngọc Sương thì e rằng không thể nhịn nổi...”

Chỉ nghe Kiếm Vương Tử hớn hở nói:

—Đa tạ mẫu hậu!

Nhìn gương mặt hớn hở của gã, dường như gã tin rằng một lời của mẫu hậu gã nói ra là đại cuộc đã định vậy.

Chỉ nghe Kiếm Vương Phi nói:

—Đương gia của ta à, lần này chúng ta đến Trung Nguyên có thể cưới được ba nàng dâu xinh đẹp như vậy thật là không uổng công.

Kiếm Vương đằng hắng một tiếng, đang định lên tiếng đáp lời thì Truy Vân đã dẫn theo hai thanh y đại hán, bày ra một bàn tiệc mới. Á bước đến bên cạnh Kiếm Vương nói:

—Bàn tiệc đã sắp xong, mời Kiếm Vương nhập tiệc.

Kiếm Vương liền quét mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt, phát giác nơi đây đích thực có rất nhiều cao nhân nên thái độ cao ngạo lúc đầu cũng bị mài mòn đi không ít.

Nhưng Kiếm Vương Phi kia thì vẫn vô cùng cao ngạo, ngẩng mặt không thèm nhìn ai bước vào chỗ ngồi. Kiếm Vương Tử vốn đã nhập tiệc, lúc này cũng đổi chỗ sang ngồi cạnh phụ mẫu gã.

Kiểm Vương chậm rãi bước đến chỗ ngai, thấp giọng nói:

—Trong đại sảnh này có không ít cao thủ, chúng ta không biết rõ nội tình, tốt nhất không nên xung đột với người ta.

Kiểm Vương Tử đưa mắt nhìn mẫu thân, cúi đầu không nói gì.

Kiểm Vương Phi trong lòng bất phục, đập mạnh tay xuống bàn nói lớn:

—Có gì mà phải sợ, ai thấy chúng ta không thuận mắt, ta sẽ giết kẻ đó trước!

Mấy lời này lập tức khiến mấy trăm cặp mắt trong đại sảnh đều nhìn bà ta với vẻ giận dữ.

Công Tôn Ngọc Sương e ngại uy danh của Kiếm Vương, tuy trong lòng tức giận nhưng vẫn cố nhẫn nhịn không phát tác. Nàng thấp giọng nói với Đoạn Kiếm Phu Nhân:

—Nữ nhân cao to thô hào kia là nhân vật thế nào?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

—Phục Hổ Nữ Vương.

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu:

—Chưa bao giờ nghe nói đến nhân vật này!

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

—Không ai biết xuất thân của mẹ ta, hình như cũng là người ở Trung Nguyên, nhưng từ nhỏ đã sinh trưởng Nam Hải, tuy dáng người thô hào nhưng võ công rất là cao cường.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Phu nhân đã động thủ với bà ta bao giờ chưa?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

—Tuy ta chưa từng động thủ với mẹ. nhưng đã nghe người khác nói về võ công của mẹ.

Nói đến đây bà ta ngưng lại giây lát rồi tiếp tục nói:

—Nếu như không phải bà ta võ công kinh người, làm sao mà làm được thê tử của Kiếm Vương?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Kiếm Vương nửa đời phong lưu, để lại trong võ lâm không ít chuyện tình bi thảm, không ngờ lại phải lấy một nữ nhân thế này làm vợ, âu cũng là báo ứng của lão ta.

Đoạn Kiếm Phu Nhân cười lạnh một tiếng:

—Lão ta lẩn trốn ở Nam Hải, lần này dám trở về Trung Nguyên có thể nói là gan to bằng trời rồi!

Công Tôn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

—Thù nhân của Kiếm Vương nhiều lắm sao?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

—Lão ta tướng mạo tiêu sái tuấn nhã, võ công lại cao cường, thêm vào đó tính tình phóng đãng, không ước thúc nên không biết đã gây nên bao nhiêu tình nghiệp trong chốn giang hồ. Vì thế, rất nhiều người xem lão là cái gai trong mắt, muốn trừ bỏ lão đi.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Phu nhân cũng rất hận lão?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

—Loại người hạ tiện như lão, ai ai cũng muốn giết. Nếu như ta có cơ hội, ta cũng quyết không bỏ qua cho lão.

Công Tôn Ngọc Sương trầm nhủ: “Chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy.”

Vương Thông Huệ lúc này đã đứng lên, tay nâng chén rượu cao giọng nói:

—Hoàng Sơn đại hội lần này được các vị nể mặt mà tham dự, tiểu nữ tử cảm kích vô tận, xin được kính các vị một ly trước.

Nói rồi nàng liền nâng ly uống cạn. Từ ngữ của nàng rất khiêm cung, rất nhiều người nghe thuận tai, ngay cả những người ở phe Công Tôn Ngọc Sương cũng nâng chén uống với nàng một chén.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng, tay nâng chén lên nói:

—Vương Thông Huệ, cô nương còn viện thủ nào chưa đến không?

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Phụ tử Kiếm Vương kia không phải là do tiểu muội mời đến. Có phải thư thư nghĩ tiểu muội dùng kế hoãn binh không?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nếu như không còn ai nữa, chúng ta cũng nên động thủ là vừa.

Vương Tích Hương cười nhạt nói:

—Công Tôn thư thư ăn không ngon miệng sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đợi lát nữa động thủ, ta phải xin lãnh giáo võ công mới luyện thành của Vương cô nương, xem có chỗ nào kinh người không mới được!

Vương Tích Hương thở dài nói:

—Công Tôn thư thư không nên bức người thái quá, tiểu muội nhất định sẽ phụng bồi đến cùng.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt, không nói lời nào. Đối với Vương Tích Hương, Công Tôn Ngọc Sương vẫn luôn có một nỗi sợ không tên, tuy rằng bên ngoài nàng có vẻ áp chế Vương Tích Hương, nhưng trong lòng vẫn có một chút gì đó sợ hãi.

Vương Thông Huệ lại bưng một chén rượu lên nói:

—Công Tôn thư thư, tiểu muội có mấy lời muốn hỏi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Có gì mau nói ra đi! Để đến lúc động thủ thì e rằng ngươi không có cơ hội nữa đâu!

Vương Thông Huệ nói:

—Thư thư dẫn người đến đây là để báo phụ mẫu chi cừu hay là còn muốn tranh chức Võ lâm Minh chủ?

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm nói:

—Thù sát phụ cũng phải báo, Võ lâm Minh chủ ta cũng phải tranh.

Vương Thông Huệ nói:

—Những người năm xưa sát hại phụ mẫu của thư thư đều đã đến đây. Còn chức vị Võ lâm Minh chủ này tiểu muội cũng có thể nhường cho thư thư.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói:

—Ta phải dùng đao kiếm để đoạt lấy chức vị Võ lâm Minh chủ đó. Ta phải khiến cho anh hùng thiên hạ tâm phục khẩu phục. Công Tôn Ngọc Sương làm Võ lâm Minh chủ đâu phải giống như Vương Thông Huệ ngươi, chỉ dựa vào vận may.

Vương Thông Huệ nói:

—Nói vậy thì ngoại trừ quyết chiến ra, tiểu muội không còn con đường nào khác?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt nói:

—Sao cơ? Lẽ nào ta lao sư động chúng đến đây để đùa với ngươi?

Vương Thông Huệ nói:

—Thư thư đã muốn như vậy, tiểu muội cũng không còn cách nào nữa.

Lúc hai người nói chuyện thì rượu thịt đã được tiếp lên.

Vương Thông Huệ gắp một miếng thịt đưa lên miệng nói:

—Thư thư cũng ăn một chút đi, khi động thủ thì có lực khí hơn.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Ngày tháng còn dài, đâu có gì mà phải vội chứ?

Vương Thông Huệ đặt đĩa xuống nói:

—Công Tôn thư thư đã nghĩ qua cách động thủ thế nào chưa?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ngươi một đao, ta một kiếm cùng phân định sanh tử, còn có cách động thủ gì khác nữa?

Vương Thông Huệ nói:

—Ý của tiểu muội là chúng ta sẽ đấu theo cách nào?

Công Tôn Ngọc Sương liền hỏi:

—Vậy mong cô nương chỉ giáo!

Vương Thông Huệ nói:

—Chúng ta phân thành từng trận đấu riêng lẻ hay là hỗn chiến?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Điều này thì tùy cô nương quyết định!

Vương Thông Huệ thảm nhủ: “Ngươi đã có chủ trương trong lòng, tại sao lại không chịu nói ra?”

Nghĩ đoạn nàng liền đưa mắt nhìn Vương Tích Hương. Chỉ thấy mục quang của nàng vẫn lơ đãng nhìn mọi người, dường như căn bản không để ý đến những lời hai người vừa nói.

Công Tôn Ngọc Sương nâng một chén rượu lên nói:

—Cường tân bất áp chủ, động thủ thế nào đều do cô nương quyết định. Thư thư đây quyết không lên tiếng phản đối. Mong muốn duy nhất của ta là mau động thủ một chút. Tốt nhất trước khi trời tối có thể phân được thắng phụ.

—— o0o ——